

Soraya Lane

DUKRA
iš
KUBOS

Iš anglų kalbos vertė
Augustė Čebelytė-Matulevičienė

Sofoklis

VILNIUS, 2024

Skiriu Richardui Kingui už tai, kad patikėjo
šia serija ir pristatė ją pasauliui.

PROLOGAS

PRIVATI CUKRAUS MAGNATO
CHULIJO DIASO REZIDENCIJA,
HAVANA, KUBA, 1950-ŪJŪ PABAIGA

Esmeralda įsikibo seseriai Marijai į parankę, ir jiedvi patraukė svetainėn, nes ten jų jau laukė tėvas. Prieš akimirką tarnaitė užbildėjo laiptais, skubėdama pranešti, kad atvyko svečias ir tėvas pageidauja jas nedelsiant matyti, tačiau tai merginų nestebino. Vyras mėgdavo pasipuikuoti dukromis – savo pasididžiavimu ir džiaugsmu. Anksčiau, kai motina dar buvo gyva, tėvai patys linksmindavo svečius, ir dukroms pakakdavo tik šen bei ten pasimaišyti, bet dabar tėvui nuolatos reikėdavo jų šalia. Jis nieko taip nemėgo, kaip regėti jas besišypsančias, kalbinančias jo verslo partnerius ir draugus. Merginoms užtekdavo pasirodyti kambaryje, ir tėvo akys nušvisdavo – dukrų draugija teikė jam didžiausią įmanomą laimę.

Bet šiandien viskas kitaip. Šiandien Esmeralda pirmąsyk prarado nepriekaištingai išlavintą savitvardą, ir jos kojos paliovė klausyti, nors Marija žingsniavo toliau ir mėgino tempti ją iš paskos, o Chiselė įčiuožė į kambarį joms pavymui ir braudamasi pro šalį stumtelėjo ją į petį – taip nekantravo išvysti, kas gi tas mįslingasis svečias.

Nes ten, ant ištaigingos sofos auksinėmis kojomis, sėdėjo Kristoferis. Jai ir seserims pasirodžius kambaryje, sveikindamasis kilstelėjo.

„Mano Kristoferis – čia.“ Jos širdis pašėlo smarkiai tuksenti, o burna išdžiūvo. „Negali būti. Kaip Kristoferis atsidūrė čia, Kuboje?“

– Esmeralda, ar prisimeni poną Kristoferį Datoną iš Londono? – Tėvas šypsojosi ir, laikydamas cigarą, pamojo jai priėti. – O čia mano dukros Marija ir Chiselė.

Esmeralda prisivertė atplėšti pėdas nuo žemės, nenorėdama išsидуoti tėvui, kaip smarkiai ją paveikė Kristoferio atvykimas, ir dėkinga šiam, kad tik probėgšmais dirstelėjo ir išsaugojo šaltakraujįšią savitvardą. O gal ji tik įsivaizdavo tai, kas užsimezgė tarp jų: jo žvilgsnius, kuriais smaigstė ją Londone, jo rankas, kurios vis prigludavo prie josios, jūdviejų mažuosius piršteliu, už kurių veik nepastebimai susikabino tą paskutinę dieną, prieš jai atsisveikinant?

– Kaip smagu vėl susitikti, Esmeralda, – prabilo Kristoferis, atsistojęs linktelėjo ir švelniai suėmė už rankos Mariją, paskui Chiselę. Iškaitus skruostams, ji stebėjo, kaip jaunuolis bučiuoja Marijai plaštaką, o ši grįžteli per petį ir išriečia antakius. Be abejo, Esmeralda kuo smulčiausiai papasakojo seseriai apie gražuolį anglą, užvaldžiusį jos mintis nuo pat grįžimo iš Londono, bet nė sapnuose nesapnavo, kad vaikinai apsilankysiąs Kuboje. Kai atėjo jos eilė, Kristoferis kiek per ilgai laikė jos ranką, kiek per ilgai buvo prigludęs lūpomis, įsmeigęs akis.

– Kokie... oi... kokie... – Esmeralda greitomis pasitaisė ir atsikrenkštė, kai jaunuolis pagaliau paleido jos ranką. – Kokie vėjai atpūtė jus į tokias tolybes kaip Havana, pone Datonai?

– Jūsų tėvas primygtinai reikalavo, kad įmonės atstovas atvyktų ir gyvai apžiūrėtų žaliavą, – paaiškino Kristoferis. Tėvas mostelėjo jiems sėstis, ir vaikinai pakluso, veik neati-

traukdamas nuo jos žvilgsnio. – Reikia pripažinti, kad tokiam vyrui kaip jis labai sunku atsakyti, be to, neatsispyriau pagundai aplankyti Kubą, ypač po to, kai pripasakojote tiek įvairiausių istorijų apie Havaną. Neabejotinai nupiešėte savo egzotiškąjį kraštą gražiausiomis spalvomis.

Tą akimirką į kambarį atskubėjo tarnaitė, ir, tėvo dėmesiui nukrypus, Esmeralda leido sau kiek atidžiau pažvelgti į Kristoferį. Jis šypsojosi ir žvilgsniu bylojo, kad šis susitikimas kelia jam ne mažesnę palengvėjimą nei jai, ir jos pilvą rakinę gniaužtai šiek tiek atsilaisvino.

„O gal ir neišsigalvoju, gal jis iš tiesų puoselėja man jausmus.“

– Butelį geriausio mūsų šampano, – užprašė tėvas. Tarnaitė išskuodus pildyti jo įgeidžio, prisidėgė cigarą ir išpūtė atriūs dūmus į kambarį.

Einant pro Kristoferį, Esmeraldai užėmė kvapą, mat ji praslinko taip arti, kad suknelės skvernu turėjo brūkštelėti jam per kelį, negana to, jis pasiekė grybštelėti jai už piršto. Tai – jūdviejų susikabinimas, toks trumpas, kad veikiausiai niekas nė nepastebėjo, – truko tik akimirksnį, bet pasakė viską, ką jai reikėjo žinoti.

„Jis atvyko ne tik apžiūrėti Kubos.“

„Jis sukore tokį kelią, kad pamatytų mane.“

PIRMAS SKYRIUS

LONDONAS,
DABARTINIAI LAIKAI

Nusitvėrusi teptuko ir garsiai klausydama muzikos, Klaudija taisė baltą palangę. Šiame bute dirbo jau pusmetį – bandė įkvėpti naujos gyvybės kitados pasenusiam interjerui. Liko vos kelios dienos remonto, ir bus baigta.

Ji atsilošė ir apsidairė po erdvę, kurią sukūrė. Nors niekada neketino šio būsto pasilikti, jautė apmaudą, kad teks atsisveikinti. „Čia – tik darbas, – sakė sau. – Nedrįsk pamilti šios vietos. Čia – ne tavo namai.“

Tai buvo jau antras butas, kurį per pastaruosius metus atnaujino Čelsio rajone. Ji mėgavosi kiekviena tokios veiklos akimirka – nuo dizaino kūrimo iki dažymo ir dekoravimo. Tai nė iš tolo nepriminė jos ankstesnio darbo ir nešė tokį didelį pasitenkinimą, kokio pirmasis niekada nesuteikė.

Staiga muzika nutilo, ją pakeitė mobiliojo skambėjimas. Klaudija padėjo teptuką, nusišluostė rankas į kombinezoną ir nuėjo atsiliepti. Dar nemačiusi ekrano spėjo, kad skambina kažkuris iš tėvų, – šiomis dienomis vieninteliai jos pasigendantys žmonės buvo šeima arba pardavėjai telefonu.

Išvydusi skambintojo vardą įsitikino, kad buvo teisi.

– Labas, mama.

– Labas, brangute. Kaip sekasi?

– Puikiai. Dar liko truputį padažyti, bet netrukus baigsiu.

– Nuostabu. Mes taip nekantraujame, kol ateis mūsų namų eilė.

Klaudija žinojo, kad mamai buvo nelengva susitaikyti su jos gyvenimo pokyčiais. Ji taip didžiavosi, kad vienintelė dukra studijuoja verslą universitete, ir dar labiau, kai ši pasekė tėvo pėdomis ir gavo išpūdingą darbą finansų įmonėje. Jos brolis buvo teisininkas, ir tėvai dėl jo džiaugėsi ne mažiau, bet mama niekada nelankė universiteto ir nepadarė karjeros, todėl Klaudijai neretai pasidingodavo, kad primeta jai savo pačios svajones. Ar bent darydavo taip, kol vieną dieną Klaudija metė savo prašmatnų darbą ir pranešė nuo šiol pragyvensianti iš nekilnojamojo turto renovacijos.

– Ar šį savaitgalį vis dar galiu atvažiuoti ir pernaktuoti? – pasitikslino Klaudija.

– Žinoma! Labai nekantraujame tave pamatyti. Bet skambinu ne dėl to.

Klaudija tylėjo ir išsiblaškiusi plovė teptuką, laukdama, kol mama pratęs.

– Tiesą sakant, svarsčiau, ar penktadienį negalėtum vietoje manęs nueiti į susitikimą.

– Šį penktadienį? Žinoma. O kas ten per susitikimas?

Mama atsikrenkštė.

– Klausyk, nuskambės keistai, bet neseniai gavome tavo močiutės paveldėtojams skirtą laišką. Tėvas galvoja, kad tai kažkokios pinklės, bet man atrodo, jog dalyvauti verta. Taip bent žinosim, ko jie nori.

– Gerai, – tarė Klaudija ir, klausydama motinos, traukė virtuvėn išsivirti kavos. „Kas tai per susitikimas, kad tėvas taip nepalankiai į jį žiūri?“

– Kai baigsim pokalbį, persiųsiu laišką. Būčiau be galo dėkinga, jei nueitum. Labai nenorėčiau nuvilti tavo močiutės ir nė nepabandyti. Maža ką.

Klaudija linktelėjo. Mama veik niekada jos neprašydavo, tad jai tikrai buvo nesunku. Vis dėlto tėvo įtarimas, kad tai kvepia kažin kokia apgaule, persidavė ir jai, mat įprastai jo uoslė neklysdavo.

– Mama, jei nori, kad nueičiau, nueisiu. Tik atsiųsk adresą.

– Ačiū, brangute. Žinojau, kad sutiksi.

Jos dar kurį laiką šnekėjosi, galiausiai Klaudija atsisveikino ir, kai baigė skambutį, iškart sulaukė žadėtojo laiško. Atsidarė ir žvilgsniu greitai perbėgo tekstą:

SUINTERESUOTIEMS KATERINOS BLAK PAVELDĖTOJAMS

LAUKIAME JŪSŲ RUGPJŪČIO 26-ĄJĄ, PENKTADIENĮ, DEVINTĄ RYTO „VILJAMSONO, KLARKO IR DANKANO“ BIURE PADINGTONE, LONDONE, KUR KVIEČIAME ATVYKTI ATSIIMTI JUMS PERDUOTO DAIKTO. PRAŠOME SUSISIEKTI SU MŪSŲ ADMINISTRACIJA IR PATVIRTINTI, KAD GAVOTE ŠĮ LAIŠKĄ.

Sutrikusi Klaudija perskaitė dar sykį. Nieko nuostabaus, kad tėvui kilo dvejonų. Bet jei motina pageidavo išsiaiškinti, ko jie nori, ji taip ir padarys. Močiutės netektis visiems sukėlė daug skausmo, ypač dėl to, kad ji buvo geriausia virėja šeimoje ir visados kviesdavo juos sekmadieninių pietų. Užteko metų po jos mirties, kad tradicija išsikvėptų ir galiausiai visai nunyktų. Galbūt mamai dar buvo per anksti užsiimti jos palikimu, galbūt liko kažkokių neišspręstų reikalų. Kita vertus,

įprastai tėvas labai atsakingai rūpindavosi dokumentais ir višados suvedavo galus.

Klaudija vėl įjungė muziką ir pasisukiojo po butą, kad negalvotų, kokie sunkūs buvo pastarieji metai, – vos per keletą mėnesių neteko močiutės ir geriausios draugės. Todėl ir mėgo savo naująjį darbą – jis nesaistė su praeitimi.

Gėrėdamasi rezultatu, Klaudija dairėsi ir šypsojosi. Pavyko sukurti nuostabų interjerą – sienos buvo pieno baltumo, virtuvė beveik baigta, po apsauginėmis plėvelėmis slėpėsi puikiai parinktos spalvos medinės grindys. Kai apstatys baldais, butas atrodys nepriekaištingai.

Nors iškeitė kostiumėlį į kombinezoną, o tvarkingą šukuoseną – į išsitaršiusį kuoduką, dar niekada nesijautė tokia laiminga. Ji negalėjo likti sename darbe, tik ne po to, kas nutiko. O ši veikla vertė jaustis gerai, užuot diena iš dienos glemžusis jos ramybę.

„Liko tik parduoti šį būstą ir pamėginti iš jo uždirbti.“

ANTRAS SKYRIUS

Klaudija vedžiojo po butą nekilnojamojo turto agentę ir rodė jai visai šviežiai plytelėmis išklotus privačius vonios kambarius, o pakeliui į bendrą virtuvės ir svetainės erdvę leido jai pasigėrėti neseniai sustatytais baldais. Durys į terasą žiojėjo atlapos, nes švietė saulė, – išaušo tokia graži diena, kad negalėjai nesijausti gerai.

– Čia nuostabu, tiesiog nuostabu, – aikčiojo agentė, pirštais braukdama per marmurinę virtuvės salos stalviršį. – Esu tikra, kad greitai parduosim. Kada ketinate įdėti skelbimą?

– Šią savaitę nuspręsiu, – atsakė Klaudija, žvelgdama į lauko sofą ir vėl įsivaizduodama, kaip čia pasilieka. Bet jei taip padarytų, turėtų ieškotis kito darbo – jei neparduos šio buto, niekaip neįstengs įpirkti kito projekto. Klaudija vėl sutelkė dėmesį į agentę. Gal prisirišimas prie šios vietos taip nekačiuotų, jei nebūtų gyvenusi čia per visą remontą.

– Na, praneškite, ką sugalvosit. Neabejoju, kad rasčiau klientų, kurie norėtų apžiūrėti dar prieš įdedant oficialų skelbimą.

Klaudijos kišenėje suzvimbė mobilusis. Jį išsitraukusi išvydo ekrane priminimą: „Susitikimas su teisininku.“

– Labai atsiprašau, bet ką tik susigriebiau, kad vėluoju į susitikimą, – pranešė. – Netrukus susisieksiu. Labai ačiū, kad užsukote!

Ji greitomis išlydėjo agentę ir nuskuodė į miegamąjį, ten pasikuitė po drabužius ir išsitraukė švarkelį, užsimetė jį ant baltų marškinėlių. Dar rado džinsus ir švarius sportbačius. Subruko į juos kojas, čiupo rankinę ir šoko prie durų. Dirselėjo į laikrodį.

Metro iš Slouno aikštės į Paddingtoną kursavo kas dešimt minučių, vadinas, ji turėtų nesunkiai įveikti kelią nuo namų iki kontoros ir spėti laiku. O jei ne, mama kaip reikiant įširs.

Galiausiai Klaudija atvyko prie stiklinio „Viljamsono, Klarko ir Dankano“ biuro fasado, turėdama dešimt laisvų minučių, tad prisistačiusi administratoriui galėjo prisėsti ir atsipūsti. Ji labai nemėgo vėluoti. Jei ką, būtų bėgte bėgusi nuo stoties iki biuro, bet, visa laimė, neprireikė. Sėdėdama laukiamajame pastebėjo kitus klientus. Jos nuostabai, tai buvo beveik vien moterys, dargi panašaus amžiaus kaip ji. Kai kurios sklaidė žurnalus, kelios sėdėjo su rankinėmis ant kelių ir dairėsi po erdvę.

Ji veik neturėjo kada galvoti apie susitikimą, bet dabar, čia atėjusi, ėmė linkti prie motinos nuomonės – aplinka atrodė patikima. Jai įtikinti užteko vien to, kad teisininkai turėjo tikrą tikriausią kontorą.

Nespėjus ilgiau apie tai pamąstyti, draugiška jauna administratorė pakilo nuo stalo ir kreipėsi į susirinkusiuosius. Klaudija nustebo, išgirdusi, kad ji kviečia keletą moterų, ne tik ją.

Ji sutiko kelių iš jų žvilgsnius ir palūkėjo, praleisdama dvi į priekį. Nugirdo vieną jų minint kažką apie paveldėjimą ir kaipmat pastatė ausis.

„Hmm, aš apie tai nė nepagalvojau.“ O juk iš tiesų – kas kitas, jei ne močiutė, užtikrintų, kad jais visais būtų pasirūpinta?

Šurmulys akimirksniu nutilo, kai jos įžengė į erdvų pasitarimų kabinetą ir buvo paragintos įsitaisyti prie stalo, kurio gale sėdėjo prašmatniai apsirengęs vyriškis. Vyresnė nei trisdešimties moteris jo kairėje plačiomis akimis apžiūrinėjo visas susirinkusias. Ji vilkėjo nepriekaištingai – šilkinę palaidinę ir juodas kelnes aukštu liemeniu. Tiesą sakant, priminė Klaudiją, kai ši dar dirbo finansų įmonėje. Užteko pažvelgti į moterį, kad imtų ilgėtis ankstesnių drabužių.

Klaudija paėmė jai ištiestą popieriaus lapą ir atsilošė. Spėjo permesti dokumentą akimis, kai vyras prabilo. Ji nenustebo, kad jis prisipažino, jog ir pats jaučiasi keistai, sukviėtęs jas į bendrą susitikimą.

Klaudija apsidairė po kambarį, smalsaudama, ar kitos moterys žino, ko čia atėjusios, o gal jaučiasi kaip ji ir neturi nė menkiausio supratimo, kas vyksta. Galop atsilošė kėdėje, kai teisininkas, kiek familiariai subrukęs ranką kišenėn, žengė kelis žingsnius į priekį, nusišypsojo ir prabilo:

– Aš Džonas Viljamsonas, o čia mano klientė Mija Džouns. Tai ji paprašė manęs jus sukviesti, mat siekia išpildyti paskutinę tetos Houpės Berenson valią. Mūsų kontora ilguo metu tvarkė jos reikalus.

Klaudija siektelėjo priešaky padėtos stiklinės ir gurkstelėjo vandens, spėliodama, kas, po šimts, toji Houpė Berenson.

– Mija, gal norėtumėt paaiškinti išsamiau?

Moteris linktelėjo ir atsistojo. Pasiruošusi klausytis, Klaudija atsilošė kėdėje ir staiga pastebėjo, kokia Mija įsitempusi, – galbūt nemėgo kalbėti prieš auditoriją.